

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 7974/15

לפני: כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט א' שהם

העותרת: פלונית

נ ג ד

המשיבים: 1. היועץ המשפטי לממשלה
2. פלונית
3. פלוני

עתירה למתן צו על תנאי

בשם העותרת: עו"ד יוסי נקר
עו"ד ורדה ברכה שטיינבג

בשם המשיבים: עו"ד דינה דומיניץ

פסק-דין

השופט נ' הנדל:

בעתירה שלפנינו מבקשת העותרת, אמו הביולוגית של משיב 3 (להלן: הקטין),
"להורות למשיבים 1 ו-2 ליתן טעם מדוע לא יבטלו את הליך אימוץ המשיב 3 ע"י
המשיבה 2".

1. בפסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה בראשון לציון מיום 31.8.2014,
הוכרז הקטין כבר-אימוץ כלפי שני הוריו הביולוגיים, ובהסכמתם (להלן: פסק הדין).
בתחילה, התנגדה העותרת לבקשת המדינה להכרזת הקטין כבר-אימוץ כלפיה. ההכרזה
ניתנה לאחר שהתנהל הליך ממושך בבית המשפט לענייני משפחה, בהיות העותרת
מיוצגת, ולאחר שמיעה וחקירה של מומחים בדבר מסוגלותה ההורית.

כפי שעולה גם מהליכים ואירועים שונים שאינם מענייני בקשה זו, העותרת לא השלימה עם תוצאות פסק הדין גם לאחר שניתן. ביום 29.10.2015 הגישה העותרת לבית המשפט לענייני משפחה "בקשה לביטול הכרזת בר-אימוץ" (להלן: הבקשה לביטול ההכרזה). תגובות הוגשו, והבקשה לביטול ההכרזה טרם הוכרעה.

לצד זאת, הגישה העותרת את העתירה דנן, במסגרתה מבוקשת הפסקת הליך האימוץ של הקטין על ידי משיבה 2. על פי טענתה, משיב 1 (להלן: היועמ"ש) נהג באופן בלתי חוקי שעה שמסר את הקטין למשפחה המיועדת לאמצו לכאורה, כאשר על פי הדין משיבה 2 אינה יכולה לאמצו. העותרת מדגישה כי אין דינה של העתירה בקשה לביטול הכרזת בר אימוץ או ערעור על הכרזה זו, כי אם הפסקת ההתנהלות הבלתי-חוקית של הגוף המנהלי.

היועמ"ש הגיש תגובתו לעתירה, במסגרתה ביקש את דחייתה על הסף. נטען כי נימוקי העתירה זהים לנימוקי הבקשה לביטול ההכרזה, התלויה ועומדת בפני בית המשפט לענייני משפחה. עוד נטען כי חרף ניסיונה של העותרת לעטות על טיעוניה מעטפת "בג"צית", הרי שבמהותם אינם כאלה הצריכים להתברר בהליך זה ובפני ערכאה זו, בהיותם מופנים כלפי המקרה הקונקרטי ונסיבותיו.

לאחרונה הוגשה "הודעת עדכון ובקשה דחופה" מטעם בא-כוח היועמ"ש. מהודעה זו עולה כי על אף העובדה שאין צו ביניים המונע זאת, נמנעו רשויות הרווחה מלקדם את הליכי האימוץ עד למתן החלטה בעתירה זו. בתגובת העותרת להודעה זו הדגישה את סמכותו הרחבה של בית משפט זה בשבתו כבית משפט גבוה לצדק, ואת התאמתו של המקרה לידון בפניו.

2. דין העתירה להידחות על הסף מחמת קיומו של סעד חלופי. אין מחלוקת כי לבית משפט זה, בשבתו כבג"צ, ישנה סמכות מקבילה לדון בכל עניין. יחד עם זאת, כלל מושרש הוא כי מקום שבו "לעותר עומד סעד חלופי ראוי ויעיל לפני ערכאת שיפוט אחרת, לא יידרש בית המשפט הגבוה לצדק לעתירה" (בג"ץ 6274/03 מילאד נ' מדינת ישראל, בפסקה 4 (22.12.2003)). ראו גם בג"ץ 3649/08 שמנובה נ' משרד הפנים (20.5.2008).

הברירה להיזקק לעתירה למרות קיומה של סמכות מקבילה נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט הגבוה לצדק, ובנסיבות העניין לא מצאנו הצדקה לסטות מהכלל לפיו

סוגיות הנוגעות להליך אימוץ תתבררנה לפני בית המשפט לענייני משפחה, כעולה מחוץ אימוץ ילדים, התשמ"א-1981. הדברים אמורים ביתר שאת שעה שהערכאה המוסמכת האחרת – בית המשפט לענייני משפחה – כבר נדרשה לעניין, והוא מונח לפתחה וממתין להכרעתה. במילים אחרות, לא זו בלבד שלעותרת קיים סעד חלופי, היא אף פתחה בהליך במסגרתו היא עשויה לקבלו, עת הגישה את הבקשה לביטול ההכרזה. במסגרת דיון בבקשה זו, יוכל בית המשפט לענייני משפחה לבחון את כלל טענות העותרת, לרבות טענותיה בדבר אי-חוקיות הליך האימוץ. לאחר שתינתן הכרעתו, וככל שיהא בכך צורך, תוכל העותרת להשיג עליה – אך זאת במסלול המתאים ובדרך הדיונית הראויה.

3. על רקע האמור, העתירה נדחית. חרף עמדת המדינה ולא בלי התלבטות, איננו עושים צו להוצאות.

ניתן היום, ט"ז באלול התשע"ו (19.9.2016).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט